

Tajani veta Torra i Puigdemont al Parlament Europeu

El president de l'eurocambra es doblega a les pressions del PSOE, el PP i Cs i prohibeix la conferència prevista dels dos presidents

Antonio Tajani ■ EFE

El Suprem accelerarà el judici de l'1-O per les eleccions

Marchena vol acabar les sessions al març

entrada 2x1
presentant aquest any

MD
Mediterranean Diving Show

15, 16 i 17 FEBRER 2019

www.mdivingshow.com

FIRA DE CORNELLA

el Periòdic

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 16 de febrer del 2019. Any XLIV. Núm. 14912 - AVUI / Any XLI. Núm. 13782 - EL PUNT

EUROPA-MÓN

P14-17

28-A Primavera electoral

CONVOCATÒRIA • Pedro Sánchez posa fi a la legislatura més curta i convoca eleccions generals a l'Estat pel 28 d'abril

ELECCIONS GENERALS		ELECCIONS MUNICIPALS I EUROPEES	
Inici de la campanya	12 d'abril	Inici de la campanya	10 de maig
Dia de la votació	28 d'abril	Dia de la votació	26 de maig

DUAL • Avisa que s'haurà de triar entre el PSOE o "la foto de Colón", mentre el govern diu que cal afrontar la qüestió catalana

L'ESPORTIU

Ernesto Valverde, flanquejat pel president del Barça, Josep Maria Bartomeu, i pel vicepresident, Jordi Mestre ■ FC BARCELONA

Valverde renova pel Barça

NACIONAL

P10,11

Dos morts i 274 ferits a les línies de rodalies en 9 anys

Els accidents ferroviaris han generat nombroses víctimes des del 2010

Vine al Pallars, viu el Jussà

www.pallarsjussa.net www.viujussa.cat

T'has perdut el judici de l'1-O? Te'l repetim

EL PUNT AVUI+
Avui i demà a les 14.30 h

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

Una llista com una muralla

Anem a unes eleccions de supervivència. La dreta extrema/extrema dreta espanyola ha adoptat com a compromís

electoral explícit la supressió de l'autogovern de Catalunya. PP, Ciutadans i Vox estan del tot d'acord en un 155 indefinit que, a més, aquesta vegada inclogui el control directe des de Madrid de TV3 i les escoles catalanes. Aquesta serà la mesura estel·lar de la campanya electoral dels tres partits de l'ultra-nacionalisme espanyol, la promesa *mitinera* que esperen que els faci arrasar a les urnes espanyoles, tal com ja va passar en les andaluses.

Davant d'això no es poden esperar miracles, no serà el PSOE qui faci front a aquest atac frontal contra el conjunt de la societat catalana. Ni Podem, que s'enfonsa en les enquestes per la divisió interna. Com deia el president Companys, estem sols en la causa justa de la defensa de l'autogovern de Catalunya. Per això cal construir una llista unitària que guanyi les eleccions a Ca-

Cal construir una llista unitària que guanyi les eleccions a Catalunya de manera inapel·lable

talunya de manera inapel·lable, amb uns resultats tan contundents que es facin visibles per a l'opinió pública internacional. Una llista que tingui el màxim de diputats possible, tants que sigui impossible ignorar-los.

ERC i la sopa de lletres postconvergent no poden continuar amb l'espectacle de les microbaralles. Aquesta vegada la CUP no pot desentendre's d'unes eleccions en què ens ho juguem tot a una sola carta. Els comuns no poden continuar de perfil, perquè saben de sobres que el neofalangisme els inclou dins de l'"A por ellos". M'és igual qui encapçali la llista, no m'importa qui vagi segon o tercer. Que busquin algú de l'acadèmia, de la literatura. O un estranger dels molts que simpatitzen amb Catalunya. Si cal, que ho decideixin per sorteig. Però que ho facin. Per una vegada, estic convençut que els partits espanyols compliran els compromisos electorals davant del seu electorat. "El 155 s'aprovarà en el primer Consell de Ministres", ha promès Pablo Casado. Enfront s'hi han de trobar la muralla humana que descriuen els seus fiscals i que comença per una muralla electoral.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'amic heretat

Es pot rebre un amic en herència? Jo vaig heretar del pare l'amistat amb Manuel Cusachs, l'escultor que s'acaba de morir. El pare li havia fet classes de dibuix a l'estudi de casa que ara jo usurpo per escriure aquests articlets. En Cusachs deia que tot el que sabia ho havia après aquí, i el pare, davant la seva trajectòria enorme, el feia callar. Els separaven onze anys –el pare era del 22 i ell del 33– però van mantenir una amistat sostinguda. Cada primer de gener es telefonaven per desitjar-se bon any i felicitar-se el sant: tots dos es deien Manuel. El pare es va morir un juliol. El dia de Cap d'Any següent va sonar el meu telèfon: "No puc començar l'any sense felicitar un Manuel Cuyàs." Des de llavors no havia fallat mai la trucada d'aquell matí. Ens en fèiem d'altres per comentar qualsevol cosa, sobretot de l'actualitat política. Ens trobàvem a actes, a la inauguració d'exposicions. Pujava a veure'l a Òrrius, no tan sovint com hauria volgut... Ens portàvem vint anys. Els meus amics, o són més joves o són més grans. Els de la meua edat m'ho tenen tot dit. En Cusachs m'ho tenia

“Mor l'escultor Manuel Cusachs, el gran retratista de Pla i Espriu

tot per dir.

Mantenia casa i l'estudi a Òrrius, prop de la pedrera que li subministrava les peces de granit que esculpia. Quan hi entraves, sabies que se t'hi faria de nit. Cusachs tenia una conversa copiosa. Ho sabia tot, i el que no sabia i volia saber ho preguntava. Tenia un cap que semblava un autoretrat de bronze: nas potent, una boca molsuda i enorme... Aquells ulls... No es pentinava sinó que s'esculpia cada matí els cabells com ferros. El millor retrat escultòric de Josep Pla és seu. Es pot veure al monument a l'escriptor que hi ha a Palafrugell o a l'Ateneu Barcelo-

nès. El va fer a base de visitar Pla a Llofriu amb insistència. Van acabar sent grans amics. Cusachs li havia llegit tota l'obra completa. Quan parlaves amb ell, sempre sortia una cita ben situada de Pla. Va fer una sèrie d'escultures basades en *El caminant i el mur* de Salvador Espriu. Espriu era refractari a deixar-se retratar. Va acabar cedint, i el millor bronze del poeta és de Cusachs. Una pòlio contreta de petit va fer que es desplaçés sempre amb bastons. Al final, amb cadira de rodes. Cap ortopèdia va impedir que realitzés obres monumentals i s'enfilés més enllà d'on la prudència aconsellaria. Aquí entra en acció la seva dona, la Maria Teresa, el puntal, la seva mànager, la que el conduïa pertot, la que parava taula a l'era d'Òrrius per acollir els amics, entre ells els meus pares.

Fa poc Mataró li va organitzar una exposició antològica impressionant. Em va ensenyar enriolat un robot que podia fer escultures com les seves –i com les de qualsevol– només donant-li quatre instruccions. Sí, molt bé, però penetra en els models, el robot? La trucada de Cap d'Any, qui me la farà?

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ribqsb>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Se l'han cruspit, finalment

Es veu que a Espanya han convocat eleccions. El zombi, traïdor, ridícul, mentider, irresponsable, incapaç, egòlatra i incompetent de Pedro Sánchez (els adjectius no són meus, són de Pablo Casado) ahir va convocar eleccions. Ha guanyat l'A por él de dissabte passat a la Plaza Colón i el dia 28 d'abril a Espanya faran eleccions. Sánchez no ha aguantat la pressió dels seus. I per més raó que tingui (em costa, no donar-li la raó quan diu que la seva oposició "està allunyada dels paràmetres del sentit comú" i que practica "el filibusterisme parlamentari"), s'ha decidit finalment a posar les urnes. L'oposició de Sánchez no ha tingut amb ell, és cert, la mateixa lleialtat que ell va tenir amb el PP quan era a l'oposició. I no és cap joc de paraules. Perquè Sánchez, es bo no oblidar-ho quan elogiem les seves formes, és aquell que quan era a l'oposició va votar l'aplicació de l'article

“Preparin-se ara per a 71 dies en què Catalunya serà (continuarà essent) a l'epicentre de la campanya electoral

155 a Catalunya. Sánchez ha convocat eleccions (precampanya i campanya electoral en ple judici de l'1-O, anem-hi preparant) i, al mateix temps, ahir va fer el seu primer spot electoral. Més de mitja hora de llista de suposats triomfs (el llistin telefònic, que deiem els periodistes quan ho feia Pujol) i una llista també de retrets a l'oposició. Tot el que s'ha pogut fer en

aquests darrers nou mesos (gràcies a ell, és clar) i tot el que no s'ha pogut fer (per culpa, és clar, de l'oposició). Després de nou mesos de govern –tot un embaràs–, Sánchez bé es mereixia poder inaugurar ahir la campanya fent el primer spot electoral (ni que fos de trenta-cinc minuts). Ho vendrà com vulgui, però, no ens enganyem, la seva convocatòria electoral és la història d'un fracàs. No ha aguantat. Van dir en veu alta la paraula *relator* i l'endemà se'l cruspien. I preparem-nos ara per a 71 dies –que són els que falten per anar a votar– de baralla acarnissada en què, com sempre, Catalunya serà a l'epicentre. Encara més a l'epicentre. Vaja quina novetat! A Espanya, doncs, estaran distrets. Ara la campanya ja és oficial. I si vostès es pregunten què ens convé més, vistes les circumstàncies, no hi perdin gaire temps. Governi qui governi, Espanya és Espanya.

EDITORIAL

Eleccions el 28 d'abril

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, ha confirmat el seu fracàs, posant fi a la legislatura i convocant eleccions generals per al proper 28 d'abril. El líder del PSOE va construir una majoria parlamentària per guanyar la moció de censura contra Mariano Rajoy i accedir al poder, però vuit mesos després no ha demostrat tenir ni els arguments ni la determinació necessària per conservar el suport dels partits independentistes catalans i, amb ell, la majoria suficient per impulsar el seu mandat amb uns pressupostos propis.

No era l'única alternativa. La dreta política i mediàtica fa mesos que ha enterrat la legislatura i demanava eleccions cada dia, però la manifestació de diumenge passat a Madrid en aquest mateix sentit (“¡Elecciones ya!”) no va ser precisament un tsunami. Sánchez podia haver optat per governar amb pressupostos prorrogats i guanyar temps, però ha preferit convocar eleccions, perquè és el que més li convé a ell i al seu partit, perquè les enquestes diuen que el PSOE guanya i el PP cau i perquè el seu objectiu, legítim, és sortir reforçat per afrontar un mandat amb cara i ulls.

Aquestes eleccions són un símptoma de la crisi d'Estat amb Catalunya. Sánchez va arribar primer al Congrés parlant de la plurinacionalitat i, després, a La Moncloa reivindicant una solució política, no judicial, al conflicte amb Catalunya, però ha estat incapaç d'avançar en aquesta direcció amb fets, propostes o gestos, més enllà d'unes partides pressupostàries d'execució tan incerta com les dels governs de Rajoy, Zapatero, Aznar o González. Els barons del PSOE, temorosos de l'efecte Andalusia, i el tripartit de dreta que reclama liquidar l'autogovern català, li han marcat un terreny de joc cada cop més petit i el seu full de ruta ha fracassat.

De reüll

Maria Palau

Dones d'acció

Dones, hem guanyat el relat de les nostres reivindicacions. Felicitem-nos. Mai com ara s'havia teoritzat tant sobre el que ens han negat i ens continuen negant ser, fer, creure, pensar i sentir. Però, i ara què? Aquest triomf en el terreny de les idees no farà que els homes cedeixin tan fàcilment el poder que han ostentat des dels albars de la història de la humanitat. Predicar el contrari és d'una ingenuïtat total. Aquesta setmana hem entrevistat la galerista Patricia Carrasco, que ens deia, exultant i joiosa: “Soc una dona d'acció”, i es

Set museus llegiran contes sobre dones amb un missatge: hem d'actuar

comprometia a donar veu a una majoria de dones artistes en la seva programació. Són aquestes lluites individuals les que capgiraran l'ordre de les coses. Una altra dona d'acció, Victoria Bermejo, ha estat convidada, junt amb la també escriptora Anna Manso, per una altra dona d'acció, Anna Guarro, a

escriure catorze contes sobre grans dones, mortes i vives, d'ahir i d'avui, totes elles de llum eterna, que es llegiran (aquí la narradora: Ío Valls) i es dibuixaran en directe (i aquí la il·lustradora: Àfrica Fanlo) en set museus de Barcelona. Entre Hipàtia d'Alexandria, la primera científica, i Irene Bescós, estibadora del port de Barcelona, hi ha més de 1.500 anys de distància, però a totes dues els uneix l'empeny per defensar el seu talent en un món preeminentment d'homes. La primera sessió, dedicada a Maria Blanchard i a Fernande Olivier, es farà avui al Museu Picasso. Imperdible.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Pedro Sánchez

Un mandat breu

Va generar una majoria per tombar l'era Rajoy i iniciar-ne una de nova, però la cosa ha durat sols uns quants mesos. No ha estat capaç de mantenir aquella majoria, sota la pressió ferotge de la dreta política i mediàtica i el clatellot dels pressupostos ha estat l'espoleta per clausurar la legislatura i convocar eleccions.

PRESIDENTA D'ADIF

Isabel Pardo de Vera

A grans mals...

La infraestructura ferroviària a Catalunya fa aigües per la falta d'inversió crònica que pateix des de fa dècades. En deu anys, dos morts i 270 ferits per accidents de tota mena i centenars d'avaries que han provocat milers d'hores de retard. Ahir van reduir trens per no acumular retards. Una gran solució.

ENTRENADOR DEL FC BARCELONA

Ernesto Valverde

Continuïtat reforçada

Ningú pot garantir que Valverde serà l'entrenador del Barça la pròxima temporada, però amb la renovació anunciada ahir és una possibilitat més sòlida contractualment amb vista al vestidor i a l'entorn que donarà estabilitat a l'equip i restarà pressió mediàtica d'aquí a l'estiu.

Tal dia com avui fa...

1 any 155 lingüístic
Mariano Rajoy vol incloure en la inscripció l'opció d'escolaritzar en castellà el curs que ve. El setge a la immersió és la punta de llança de l'ofensiva.

10 anys Addicció a la xarxa
Bellvitge ja atén més de mil malalts d'internet. Els afectats per l'addicció a la xarxa s'enganxen als videojocs en línia i els xats.

20 anys Deutes tributaris
Hisenda embarga 50.000 cotxes per cobrar els deutes tributaris. L'Agència Tributària agilitza els tràmits contra la morositat.

Full de ruta

Toni Brosa

'The real Spain'

Resulta especialment curiós que un tipus com Josep Borrell, que parla de la necessitat de "desinfectar" la societat catalana, que denuncia una "fractura" social a Catalunya al mateix temps que demonitza més de dos milions de catalans o que qualifica TV3 de "vergonya democràtica"; parli de la campanya de l'independentisme per "desacreditar la democràcia espanyola". Però el curiós acaba resultant divertit, quan veus que la presumpta campanya no és que no necessiti ideòleg, ni executiu, ni guió, ni productor, ni veu en off, ni recursos públics o privats. Es fa sola. Se la fan sola. Amb fets.

Exemple 1. L'informe anual de *The Economist* situa Espanya a punt de convertir-se en "democràcia defectuosa" per la violència policial per evitar el referèndum de l'1-O i l'empresonament i judici als líders independentistes.

Exemple 2. Els senyors Dastis i Borrell, semblen ministres de propaganda parlant de *fake news*, per tapar la fúria policial contra ciutadans pacífics i contra la democràcia.

La presumpta campanya de desprestigi d'Espanya no necessita guió. Es fa sola.

Exemple 3. Al Regne Unit, els escocesos van votar; al Canadà, els quebequesos van votar; a Espanya, els catalans van ser apallissats per voler votar i el seu govern, a la presó o a l'exili.

Exemple 4. La justícia europea no accedeix a executar les euroordres de detenció i entrega del jutge Llàrena.

Exemple 5. El Consell d'Europa situa Espanya a la cua d'Europa en independència judicial, mentre PSOE i PP pacten la composició del CGPJ i Ignacio Cosidó, senador del PP, celebra el "control" polític del Suprem i de la sala que jutja els líders independentistes.

Exemple 6. La justícia espanyola condemna rapers per les lletres de les cançons i manté en llibertat una manada de violadors condemnats.

Exemple 7. Espanya té una segona llengua que parlen 10 milions (la novena d'Europa) i no para de boicotejar-la i discriminar els seus parlants.

Exemple 8. El ministeri de Borrell engegà, ell sí, una campanya mediàtica internacional amb els recursos públics que calgui, per recalcar que Espanya és *blanca i pura*, i a la responsable de la cosa no se li acut res més que comparar un referèndum amb una violació. És un no parar...

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

Bròtola i saltabardisses

Parlem d'una de les poques alegries que ens queden, que és el menjar. Miquel Bonet ha dit que, com que la independència no arriba, ens hem de tornar a refugiar en la cuina. Jo hi afegiria que costa fer com si no hagués passat res i que fins i tot la cuina ja no podem evitar d'interpretar-la políticament. Per això sorprèn veure com el paladar mateix ara no gaudeix d'allò que abans semblava deliciós. A mi em passa, per exemple, amb el pernil, que només el percebo com un instrument ideològic de l'Espanya plural, i, per tant, per bo que sigui, sempre em trobo dient, per dir-ho suaument, que ja se'l poden cardar pel cul.

PERÒ UN CAS MÉS constructiu és el del peix, perquè aquest és un terreny prometedor per crear plats i recuperar ingredients que van quedar eclipsats pels tòpics de la indústria turística ideats pel franquisme. Als restaurants d'alta cuina, que és on es defineix el futur, els plats més memorables ja no són els dels peixos més cars. Les gambes, el turbot, la llagosta o les ostres no només són massa cars, justament, per fer gaires invents, sinó que, a

més, han quedat massa identificats amb el turisme de nou ric. En canvi, hi ha una quantitat inacabable de peixos fenomenals que et connecten molt més ricament amb la història i el lloc.

SI PENSO EN ELS ÀPATS dels últims anys (perquè això és l'únic que té de bo passar vuit mesos a l'any al *mid-west* americà: que mengem blat de moro i hamburguesa i, amb els diners estalviats, després podem anar a menjar com senyors), dels últims anys, doncs, recordo la bruixa de la fonda Xesc, el sorell del Gresca, la sardina del Direkte Boqueria, el verat de la Cuina

de Can Simon o, evidentment, el bacallà de Les Cols, on la Fina fa aquest miracle de combinar textures del mateix ingredient, de manera que crea continuïtat i diferència simultànies.

EL MES PASSAT, una de les crítiques del *New York Times*, Tejal Rao, parlava del restaurant Angler de San Francisco on el xef ha decidit centrar-se només en peixos humils i poc coneguts, com ara cogombres de mar o meduses. La raó és doble: aquests peixos són més sostenibles ecològicament i, d'altra banda, prometen plaers nous i arriscats. A Catalunya, encara tenim més raons per seguir aquesta via d'exploració, que esperem que aviat passi de l'alta cuina a la diària. A part de l'ecologia i les possibilitats d'innovació, ens permeten revitalitzar la memòria que és prèvia a la simplificació del turisme franquista i autonomista i que podem anomenar memòria republicana. L'altra cosa que podem recuperar és la riquesa lèxica. De moment, els meus noms preferits: la bròtola, el saltabardisses i la pixota vermella, que és un tipus d'anguila però que, vaja, segur que sempre fa alegria.

“Fins i tot la cuina ja no podem evitar d'interpretar-la políticament”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Absolts Serra i Todó i cia.

■ Jo ho qualifico d'escandalós, burla, desvergonyiment, que els magistrats justifiquin la seva decisió d'absoldre tota aquesta colla de malfactors. Diuen que a ells "no els pertoca valorar la moralitat de la pujada de sou". Jo fins ara pensava que la justícia es fonamentava en l'ètica i la moral. Cada vegada tenim més proves que no és així. Veurem potser el Sr. Roca Junyent *levitant* i manifestant l'equanimitat de la nostra justícia, com quan van absoldre la princesa.

ANGEL MARCO
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

Un muntatge teatral anomenat 'Judici'

■ Amb l'escenari que s'ha preparat -digne d'un relat d'Edgar Allan Poe-, si el que

es pretenia era provocar "pànic escènic", al llarg del primer acte de la "representació", ha quedat palès que els advocats i l'advocada de la defensa han superat la prova amb èxit. Ni s'han "quedat en blanc" ni s'han "acollonit". Com a amant i practicant del teatre, el meu aplaudiment més explícit. Els encoratjo a no defallir, i estic segur que al llarg de la "representació" la solidesa mostrada anirà *in crescendo*. Pel que fa als acusadors, imagino que serà just el contrari, perquè les seves argumentacions aniran quedant en evidència malgrat els esforços de la direcció de l'espectacle per presentar una "interpretació" creïble. En qualsevol cas, tant si es tracta de tragèdia com de comèdia o "farsa", l'èxit depèn de la qualitat de la "dramatúrgia", que en aquest cas no s'aguanta per enlloc. Voldria destacar que, entre els "figurants", la presència de la ultradreta constitueix no sola-

ment un despropòsit de la direcció sinó una mofa envers el públic en general, que, com a tal, mereix un respecte perquè paga entrada (impostos). El muntatge teatral anomenat *Judici* no ha fet res més que començar i, malgrat la qualitat d'una part del repartiment i els arguments aportats, estic segur que la crítica està escrita des d'abans de l'estrena. No obstant el panorama que s'albira, confio en el bon criteri de bona part del públic, que, sens dubte, sabrà donar la resposta adequada. "*Una obra de teatre no es enterament la veritat o no es una obra de teatre*" (Alfonso Paso, 1926-1978).

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Catalunya, s'aixeca el teló

■ El 12 de febrer quedarà marcat com un altre dia his-

tòric. La imatge del govern del país, la presidenta del Parlament i dos activistes asseguts al banc dels acusats encongeix el cor, i colpeix. Però no ens enganyem, el que veurem els propers mesos no és més que una farsa teatral orquestrada per les clavegueres de l'Estat. No podem esperar res d'aquest judici més enllà d'una sentència de 700 anys, com demana Vox. La seva llibertat depèn de com reaccioni el poble al carrer. Desitjo que aquesta batalla acabi com més aviat millor per poder anar a Europa i que quedin en evidència. Mentrestant, la funció està servida, i promet que ens deixarà grans moments de glòria, on més d'un quedarà retratat (potser més del que ja ho estan). Sort i ànims, "*show must go on*".

ARNAU RULLÓ I GONZALO
El Prat de Llobregat (Baix Llobregat)

La frase del dia

“El 28 d’abril Espanya decidirà entre continuar negociant amb Torra o aplicar un altre 155”

Pablo Casado, PRESIDENT DEL PP

Tribuna

Xavier Ginesta. Periodista i professor de la Universitat de Vic

Nacionalisme d'estat

Tan bon punt es va saber que des de La Moncloa s'acceptava la figura d'un relator durant les trobades entre el govern de Pedro Sánchez i el de Quim Torra, la ultradreta espanyola es va llançar en tromba contra el president socialista. Ho van fer els partits de la ultradreta i, també, els mitjans de comunicació que els fan d'altaveus. En un dels dies següents a la filtració, l'Abc embolcallava amb la rojigualda Santiago Abascal, Pablo Casado i Albert Rivera sota el titular: “Movilizados contra la traición de Sánchez.” Certament, el rotatiu madrileny no ha amagat mai la seva línia editorial, però el negoci de les veritats interessades a què ha jugat des de fa molts anys l'acosta indiscutiblement cap a fer d'ambaixador de la línia més dura i excloent del conservadorisme espanyol.

NACIONALISME D'ESTAT: diàleg significa traïció. “Nacionalisme banal”, en paraules del psicòleg social Michael Billig, que el 1995 encunyava el concepte per definir aquell conjunt de comportaments, rutines, actituds o hàbits del llenguatge –també als mitjans de comunicació– que associen la fidelitat a un ideal d'estat-nació com un fet natural. “Religió d'estat”, escrivia l'historiador Xavier Diez, del Grup de Recerca en Estudis Nacionals i Polítics Culturals (UB).

DE FET, SINCERAMENT crec que el titular de l'Abc hauria de deixar intranquil, no només Pedro Sánchez –que sap que la maquinària del *deep state* fa temps que el vol veure caure–, sinó també els dos partits actuals que es reparteixen al Congrés i al Senat el vot liberalconservador: el Partit Popular i Ciutadans. El grafisme de l'Abc, a dalt i a l'esquerra en igualtat de condicions que Casado i Rivera, hi situava la figura de Santiago Abascal, altiu com si fos sortit de l'espot de la campanya electoral andalusa

a lloms del seu pura sang. Alguns diran que la part central de la portada l'ocupava el jove i encorbatat líder del Partit Popular, però si ens atenem als canons de la compaginació, el primer era el popular cap de files de Vox. En tot cas, el tercer en discòrdia, segons la il·lustració, passava a ser un Albert Rivera que, a la dreta de la pàgina, es mirava l'horitzó amb cara de preocupació, radiografiat amb faccions menys serenes que la mirada desafiant i a cos de camisa d'Abascal, el nou El Cid, o la figura més presidencial –això sí– de Pablo Casado. L'hereu de José María Aznar.

L'ABC, COM TAMBÉ part de l'establishment, ja ha fet la seva tria: que guanyi Casado, ara que l'aznarisme ha tornat a confiar en el Partit Popular, i Santiago Abascal s'arromanguí per fer-li la feina bruta, la de tornar a situar la indisoluble unitat de la pàtria com a principal símbol de l'espanyolitat. Bandera i més bandera, nacionalisme d'estat. De fet, ha quedat clar que, per la dreta espanyola, la testosterona és més important que la intel·ligència emocional; és

“El ‘deep state’ es mou sigil·losament com una serp entre bambolines, als salons del Palace davant del Congrés, a la llotja del Bernabéu i a les redaccions dels diaris de la capital

més important que els lideratges femenins, ja que en qüestions de gènere, malauradament molts dels seus també semblen trets de pel·lícules en blanc i negre –a excepció de Ciutadans que, això sí, sempre ha cuidat la posada en escena, sàbador del mal que el patriarcat ha fet al nostre substrat cultural.

PERÒ, PER ALS VALEDORS i marmessos del *crony capitalism* peninsular semblen ja més útils els discursos conservadors de la parella Casado-Abascal que els d'un Rivera que, des de Catalunya, va intentar convertir-se en un espanyol exemplar. Abascal els ha demostrat que ell és l'original, ja que empatitza desacomplexadament (aquesta, crec jo, és la paraula idònia) amb l'Espanya neofeixista que mai va desaparèixer després de la mort del dictador. El franquisme sociològic d'arrel patriarcal i de visió homogènia de la realitat espanyola, el simplisme amb què es radiografia una realitat territorial altament complexa, carregada d'especificats culturals i lingüístics que ni sota l'amenaça de les armes s'ha aconseguit uniformitzar mai. Espanya, la uniforme, és una ficció històrica.

CERTAMENT, EL DARRER BARÒMETRE del CIS mostra una debilitat sense precedents de la fidelitat del votant del Partit Popular. De fet, Ciutadans els superaria clarament en intenció de vot directe (17,7%), a la vegada que Rivera està més ben valorat que Casado (3,5 a 2,9). Però la demoscòpia no sempre radiografia els desitjos del *deep state*, i encara més en un país on les enquestes es cuinen a gust del pagador. Quantes vegades s'han equivocat, darrerament? El *deep state* es mou sigil·losament com una serp entre bambolines, als salons del Palace davant del Congrés, a la llotja del Bernabéu i a les redaccions dels diaris de la capital, com ara el mateix Abc.

De set en set

Lluís Muntada

Estat d'opinió

La Intersindical-CSC va convocar inicialment una vaga general per al 7 de febrer, dia en què estava previst que comencés el judici per

l'1-O. El sindicat Comissions Obreres va comunicar –a través del seu secretari general, Javier Pacheco– que es desmarcava d'aquesta vaga, adduint que es tractava d'una acció que “només interpel·la una part de la societat catalana”.

La vulneració de drets humans i la conculcació de drets d'una opció política democràtica com l'independentisme està essent reduïda a un mer estat d'opinió, com si els drets bàsics fossin (només) una qüestió de *representativitat social*. Per això durant aquests dies tot és un convuls i interessat estat d'opinió. Enmig d'aquest marasme, l'esquerra espanyola, as usual, alimenta aquesta confusió. Felipe González opina sobre els beneficis de la sanguinària dictadura de Pinochet. I al publireportatge promogut pel Ministerio de Exteriores, Iñaki Gabilondo i Isabel Coixet opinen que l'Espanya real és la dels encontres folklòrics, la de les sinergies de prosperitat i la dels paisatges fascinants, i no l'Espanya que té la seva capital moral a Altsasu, ni la dels abjectes encausaments per l'1-O, ni la que no permet la presència de Noam Chomsky i Paul Preston com a observadors internacionals del judici a l'1-O. Dissolt el concepte de recerca cautelosa de La Veritat i La Justícia, la gran coartada autoritària és la d'imposar que “tot és un estat d'opinió”, una “percepció subjectiva” *prêt à porter*. Aquesta és la pregunta capciosa: se sent interpel·lat, vostè, pels dits que estic enfonyant al bell mig dels ulls i la gola de la part independentista de la població? Aquesta és la resposta: contra l'independentisme, val tot. Tot: fins i tot que la conculcació de drets bàsics avui sigui legitimada a través de decretar un “estat d'opinió”.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Més retards a rodalies per una avaria

Els accidents de Renfe ja han causat més de 200 ferits des que es va traspasar el 2010

El conflicte Cecot-Foment, en vies de resoldre's

La patronal vallesana tornarà a la nacional un any després de ser-ne expulsada

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Més pressa i pressió al ju

GIR • El Suprem accelera davant l'avenç electoral per acabar el judici de l'1-O al març sense campanya **XOC** • Marchena va rebotar la votació del pressupost amb la data del judici i Sánchez agita ara el calendari **TS** • Dimarts, torn de Turull

David Portabella
MADRID

Després d'un any i mig de causa judicial, el jutge del tribunal de l'1-O i de la sala segona del Tribunal Suprem, Manuel Marchena, va fixar l'inici del judici als presos polítics el dimarts 12 de febrer, precisament el mateix dia que el Congrés vivia el debat i la votació de les esmenes a la totalitat contra el pressupost del 2019 presentat pel president Pedro Sánchez. Per obra de Marchena, el gest que Sánchez i el PSOE reclamaven a ERC i el PDeCAT de retirar l'esmena a la totalitat i allargar la legislatura era exigint en el moment de màxim voltatge emocional per a l'independentisme: el dia en què la imatge dels dotze acusats –dues d'elles traslladades des de la presó d'Alcalá Meco i set d'ells des de la de Soto del Real– obria diaris i informatius. Només tres dies després, ara és Sánchez el que amb l'anunci de l'avenç electoral al 28 d'abril agita el calendari del judici traçat per Marchena i a pressa el Suprem i li posa més pressió. El tribunal, segons fonts del procés, ha fet saber que accelerarà el dia a dia de les declaracions –i encara més si no es respon a l'acusació– per poder tancar la vista oral fins i tot al març, abans que s'obri la campanya de les eleccions generals anticipades.

En un gir paradoxal de guió, Marchena, l'home assenyalat pel WhatsApp del senador del PP Ignacio Cosidó com a ideal per a la

presidència del Suprem perquè permetria al PP controlar la sala segona del TS “des del darrere”, ha acabat condicionant per la porta del davant la legislatura de Sánchez i aplanant el seu final abrupte. En un velat retret, així ho va admetre al Congrés la ministra d'Hisenda, María Jesús Montero. “El judici del procés ha polaritzat un debat seriós com el del projecte del pressupost”, lamentava tot mirant al Suprem.

El 12 d'abril, campanya Marchena –i els acusats que es juguen penes de fins a 25 anys– vivien ja constrets pel 9 de maig, la data en què arrenca la campanya electoral de les municipals, autonòmiques i generals del 26 de maig. No hi ha cap norma que imposi acabar el judici abans d'una campanya, però aquesta data límit se l'ha imposat Marchena amb el pretext de no voler interferir en les urnes. Des d'ahir, però, el jutge de l'1-O sap que l'Estat espanyol viurà en campanya electoral des de la matinalada de l'11 al 12 d'abril per les eleccions del 28 d'abril, així que la deferència de no contaminar les tres urnes del 26-M hauria de regir igual quan les urnes són estatals. Ras i curt: el judici té fins a finals de març per concloure sense conivència amb les penjades de cartells. Entre els jutjats, a més, hi ha un candidat a l'alcaldia de Barcelona, Joaquim Forn.

Després de la declaració d'Oriol Junqueras –sense respondre a l'acusació, ni

A porta tancada i sense Capella

El Col·legi de l'Advocacia de Barcelona (ICAB) va celebrar ahir la festivitat de Sant Raimon de Penyafort, el seu patró, però, a diferència del que feia sempre, es va fer a porta tancada, sense presència de mitjans de comunicació i sense discursos de polítics. L'any passat va ser polèmic perquè en plena aplicació de l'article 155 i sense govern de la Generalitat, la màxima autoritat va ser el president del Parlament, Roger Torrent, que va fer referència als “presos polítics” en el seu discurs, la qual cosa va provocar que

el president del TSJC, Jesús María Barrientos, i el fiscal superior de Catalunya, Francisco Bañeres, s'aixequessin i marxessin en senyal de protesta. La ministra de Justícia, Dolores Delgado, va participar en l'acte ahir, però no la consellera Esther Capella, que no va ser-hi present per un imprevist de darrera hora. L'acte ret homenatge als advocats que compleixen 50 anys de professió. La decisió de tancar-lo al públic i als mitjans correspon a la degana, Maria Eugènia Gay, per evitar la tensió del 2018.

tan sols a la fiscalia– i de la de Joaquim Forn a totes les parts tret de Vox, el judici per la causa especial 20.907/2017 es reprèn dimarts amb el torn de Jordi Turull, a qui el Suprem anomena exconseller de la Presidència.

Turull, però, encarna una particularitat davant el tribunal: és l'únic dels dotze acusats que ha estat empresonat (novembre del 2017) per la jutgessa Carmen Lamela, i posat en llibertat (desembre del 2017, 32 dies després) i detingut de nou (el 24 de març del 2018) entre el seu primer i segon debat d'investidura com a presi-

dent de la Generalitat pel jutge Pablo Llarena.

En la mateixa sessió del dimarts 19 de febrer, la previsió que fa el tribunal és que també declari Raül Romeva, exconseller d'Afers Exteriors. L'ordre de la resta de declarants és el que ha proposat el fiscal i els següents seran Josep Rull, Dolors Bassa, Meritxell Borràs, Carles Mundó i Santi Vila. Els últims a declarar seran Jordi Sánchez, Jordi Cuixart i l'expresidenta del Parlament, Carme Forcadell. A partir d'aleshores arriba el torn dels testimonis, entre ells Mariano Rajoy i el lehendakari Iñigo Urkullu. ■

L'APUNT

Un any i un dia

Eva Garcia Pagán

L'expulsió temporal (com una condemna, d'un any i algun dia) que Foment va decidir aplicar a la Cecot per la seva indisciplina (ampliar muralles més enllà del Vallès) està a punt de caducar per qüestions de calendari i també per una presidència a la patronal catalana menys *naftalinada* que l'anterior, que vol transmetre un aire d'obertura i tolerància que l'anterior junta directi-

va descuidava. Josep Sánchez Llibre fa bé d'apagar un foc que es va encendre sembla que més per discrepàncies polítiques i domini territorial que per altre motiu. Més que res perquè encara té viu un altre foc que sembla més difícil de sufocar: el que manté amb la patronal Pimec, que ves que no necessiti al final de la intervenció dels bombers.

Judici

El jutge Marchena, que presideix la sala del Suprem, mentre Junqueras es preparava per declarar-hi ■ EFE

Antonio Tajani, fent una conferència en una trobada del Partit Popular Europeu a Grècia ■ YANNIS KOLESIDIS / EFE

L'Eurocambra prohibeix l'acte amb Puigdemont

■ Tajani veu la conferència sobre el judici de l'1-O com "una amenaça per a la seguretat" ■ Els presidents mantenen els plans de celebrar el col·loqui

Natàlia Segura

Brussel·les

Carles Puigdemont és persona *non grata* al Parlament Europeu. La cambra de representació ciutadana de la Unió Europea va prohibir ahir un acte sobre el judici de l'1-O previst per dilluns en què hi havien de participar l'expresident i el president Torra. En vis-

ta de les queixes del PSOE, el PP i Ciutadans per la presència de Puigdemont, el president de l'Eurocambra, Antonio Tajani, va decidir cancel·lar l'acte perquè considera que hi ha un "elevat risc" que suposi una "amença per mantenir l'ordre públic a les dependències del Parlament". Malgrat considerar-se una institució que dona suport a la llibertat

d'expressió, la preocupació per la seguretat ha passat a davant d'aquest dret fonamental a l'hora de deliberar si es podia celebrar el debat. No va ser així als parlaments de Finlàndia, Dinamarca, Irlanda, el Regne Unit, Alemanya, les illes Fèroe, Baviera i Flandes, on van rebre Carles Puigdemont durant el seu exili.

Company de grup par-

lamentari amb el PP, Tajani cita l'ocupació de la seu a Barcelona del Parlament Europeu i la Comissió per part de l'ANC i "les tensions vinculades amb el judici contra líders independentistes que va començar el 12 de febrer", com a exemples d'aquest suposat risc. A més, considera que l'acte podria provocar "incidents a dins o als voltants del Parlament". Si

bé l'Eurocambra disposa de fortes mesures de seguretat a les seves instal·lacions que vigilen amb dedicació i insistència l'entrada al recinte, Tajani creu que "l'amenaça" vinculada a aquest debat sobre la qüestió catalana "no es pot mitigar" amb els efectius de què disposen. Tanmateix, Tajani no s'ha pronunciat sobre la petició d'impedir l'accés a Puigdemont a la cambra, cosa que també podria fer. Torra i Puigdemont van enviar ahir una carta conjunta a Tajani per queixar-se de la seva decisió i li demanen que la justifiqui. "Som ciutadans lliures i ens expressarem lliurement", afirmen. A més, Puigdemont va declarar ahir davant els mitjans que veu amb "decepció i tristesa" que el president de l'Eurocambra "s'hagi deixat arrossegar per la deriva demofòbica" del PP, Cs i el PSOE. Per la seva banda, els dos eurodiputats que havien organitzat l'acte van denunciar la "censura" de Tajani en un correu electrònic a tots els membres de la cambra.

Torra i Puigdemont mantenen la seva conferència de dilluns que ve a les sis de la tarda a Brussel·les, però sense concretar on la faran. Ara bé, Torra té previst visitar just una hora abans el president del Parlament flamenc, Jan Peumans, a la seu d'aquesta institució. ■

Encara que no hi creguis...

Tots tenim un àngel

DESCOBREIX L'ESPOT DE Càritas_3.0 A WWW.CARITAS.BARCELONA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

PER LLOGAR-HI CADIRES

LLUÍS MARTÍNEZ

Atac de gelosia al Tribunal Suprem

Llegint alguns mitjans sembla que Junqueras es va limitar en la seva declaració judicial a expressar el seu amor a Espanya. Declaració acollida amb burles i irritació. *Libertad Digital* diu: "Junqueras ... va pronunciar un llarguíssim míting separatista ple de despropòsits, com quan va proclamar el seu amor per Espanya." Per Alfonso González, al canari *La Provincia*, és un argument emocional, material polític del separatisme en contraposició a la democràcia. I a *La Voz de Galicia*, Laureano López rebla: "Estranya forma d'estimar." Gelosia?

IL·LUSTRACIÓ: TOMÁS SERRANO, EL ESPAÑOL

L'essència del mal, per fi denunciada

Javier Orrico adverteix: "El desgraciat argument principal per a la cessió permanent ha estat que en democràcia es pot defensar tot. I no." I també sentència: "El separatisme és el mal."

El tribunal està consentint massa

La Razón critica el president del Suprem per la seva "liberalitat" en "permetre un interrogatori que en molts moments s'escapava dels fets jutjats per deambular per la simple vindicació ideològica."

Lectura d'una realitat paral·lela

L'ABC reflecteix un judici que no és el que es veu a la televisió: "La impossibilitat de desmentir els fets l'encobreixen amb el mantra que votar no és delictiu i altres foteses." Les proves ja s'han examinat?

Houston, hi ha un problema

Irene Lozano, directora d'Espanya Global, ha hagut de tornar a disculpar-se. Si primer va ser per haver confós un condemnat amb un presumpte —"és que no domino l'anglès", va dir—, ara ha estat per haver comparat un referèndum amb una violació. Ho vam llegir ahir en aquest diari. Ja li han recordat que els polítics estan presos, i que els de La Manada, no. Fins i tot la premsa dinàstica ja està començant a demanar el seu cap.

Sor Lucía Caram y sor Teresa Forcades.

Abadesas, prioras y monjas catalanas lanzan un manifiesto en apoyo del independentismo catalán

Independentis... què?

La barreja d'Església i política desagrada a segons quins mitjans, sempre que no sigui el cardenal arquebisbe Antonio Cañizares qui opini. D'aquí el nerviosisme perquè hi ha religioses que rebutgen "la força" i demanen que prevalgui "la serenitat, el respecte i la pau". Amb tanta provocació és fàcil equivocar-se...

Español va rebre el suport de Torra, Borràs i Mauri abans d'entrar a la Ciutat de la Justícia ■ ACN

Roger Español: "Només volia obstaculitzar les furgonetes"

- L'home que va perdre un ull l'1-O és investigat per atemptat a l'autoritat
- Quim Torra fa costat a l'activista

Redacció
BARCELONA

Roger Español, l'home que l'1-O va perdre la visió d'un ull per l'impacte d'una pilota de goma, va reconèixer ahir als jutjats que, abans de rebre l'impacte, havia llançat una tanca contra la Policia Nacional, al mateix carrer Sardenya on va ser ferit, però va al·legar que no volia lesionar ningú, sinó obstaculitzar el seu pas perquè no carreguessin contra més punts de votació.

Acompanyat en arribar al jutjat pel president de la Generalitat, Quim Torra, l'activista Roger Español va comparèixer com a imputat davant el titular del jutjat d'instrucció número 7 de Barcelona, que el va citar perquè se'l veu en una gravació, a prop de l'escola Ramon Llull de Barcelona, llançant una tanca metàl·lica contra els agents de la Policia que van intervenir per impedir el referèndum.

Ala sortida del jutjat, i en declaracions a la premsa, Español va explicar que amb la seva acció pretenia únicament "intentar obstaculitzar" el pas de les furgonetes perquè cada minut

que passaven allà retinguents "era un minut menys que podien ser en una altra escola" carregant contra els votants de l'1-O.

A causa de la seva condició de víctima en el mateix procediment, Español va denunciar davant del jutge que va rebre l'impacte d'una pilota de goma, malgrat que a Catalunya el Parlament les va prohibir per als Mossos d'Esquadra el 2014: "No hi havia cap motiu per disparar pilotes de goma, ho van fer amb l'"A por ellos ficat al cap", va dir. Español va denunciar que el ministeri públic intenta "minimitzar" les càrregues policials de l'1-O, mentre que el seu advocat, Andrés García Berrio, va denunciar la falta d'interès de la fiscalia per investigar els policies que li van disparar.

Acompanyant Español també hi havia el tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Asens, que va assegurar que aquest cas "concentra en si mateix tota la brutalitat i immoralitat d'aquella jornada", per la qual cosa "humanament és molt injust" que avui hagi hagut de comparèixer com a imputat. ■